

1Kor; 3:23a „Ti viszont a Krisztuséi vagytok”

Én a magam ura vagyok, a magam ura akarok lenni. – talán sokunknak ismerős érzés ez. *Szabad akarok lenni és független.* Sokan még a házassági köteléket se szívesen vállalják, mert annyira félnek attól, hogy magukon kívül még valakié legyenek. – Sokakban erős ez „a magam ura lét” iránti vágy.

De ha az ember csakugyan senkié, az egy kiszonyatos, félelmetes és szörnyű állapot. Aki senkié, az nem kell senkinek. Mint a kivert kutya, mely hazamenne, de elhajtották, s nem kell senkinek. Az ilyen magam ura lét, az elveszettséget jelenti. Mikor elvesztem, csapdába estem, és senki nem is akar megmenteni. S nem tudok mást tenni, csak várni a halált. Szörnyű állapot, ha nem vagyok senkié, mert aki a senkié, az az ördögé. S az ördög próbál elkápráztatni, hogy ne érezzük át helyzetünk tragikumát. Ahogy a kisgyereket elcsalja a sok színes kirakat arról a helyről, ahol szüleit várnia kéne. S csak akkor veszi észre, hogy baj van, mikor már a tömeg ritkul, elhallgat a zene, s kezdik a lámpákat oltani. S felvetődik a kérdés: Engem ma ki visz majd haza? – Így vannak sokszor a felnőttek is. A gonosz elkápráztatja őket az élet sok dolgával, élvezetével. S csak mikor jön egy betegség, s elkezd oltani életünkben a lámpákat, akkor kérdezzük meg: Ki visz majd haza? S van-e még számunkra egyáltalán mennyei haza? S kiderül, hogy amikor jön az est, életünk estje, nem is olyan vicces ilyen gazdátlan kivert kutya életet élni.

De Isten a Szentírásban ma pont arról beszél, hogy nem kell ilyen „kivert kutya” életet élnetek. A Biblia azt mondja, hogy nem a magatokéi vagytok. Nektek van gazdátok, aki igényt tart rátok. Van gazdátok, aki nem akar titeket a bűn sötétjében, a halál állapotában, a kárhozat magányában, az ördög karmában hagyni. A Biblia elmondja, hogy ti nem vagytok gazdátlanok, mert ti Isten terve szerint a Krisztuséi vagytok! Így olvastuk ez alapigénkben: ti a Krisztuséi vagytok. – De mire alapítja ezt a kijelentését a Szentírás, kikre érvényes egyáltalán ez a mondat, s milyen következményei vannak e kijelentésnek azokra, akikre e tulajdonjog kiterjed? Járjuk körül ezeket a kérdéseket!

Miért lennék én a Krisztusé? Hát először is **a teremtettségem okán.** A Szentírás azt mondja Jézusról, hogy „általa és érte teremtetett minden” (Kol; 1:16). Ebbe a mindenbe én is beletartozok. És te is. Bármekkora király vagyok, akármekkora ura életemnek, azt biztos nem mondhatom, hogy magamnak köszönhetem léteimet. Teremtésem okán biztos, hogy nem a magamé vagyok. Lehetek a szüleimé, akiktől származom, vagy a földé, melynek anyagaiból állok, de a magamé biztos nem. A teremtő Isten pedig azt mondja az életajándékozó teremtés jogán, ti a Krisztuséi vagytok. – De mert e teremtetési rend megbilint az azzal, hogy az ember a bűnnel eladta magát az ördögnek, ezért Isten mond más jogalapot is annak alátámasztására, hogy a Krisztuséi vagytok.

A Krisztuséi vagytok **a megváltottság okán** is. Ez azt jelenti, hogy az ember a bűnnel a gonosznak a rabszolgájává lett, aki azt teheti vele, amit akar. S mert a gonosz „embergyilkos volt kezdettől fogva” (Jn; 8:44), ezért azt teszi az emberrel, hogy megbetegíti kapcsolatait, megbetegíti lelkét és testét, földi életében gyötri, utána pedig a halál fogságában, a kárhozatban tartja és kínozza. Erre onnantól kezdve, hogy az ember elhagyta Istent, és a bűn útjára lépett, a gonosznak végül is joga van. De Isten ebből a rabszolgaságból kiváltott. Krisztus kifizette értünk a váltságdíjat, méghozzá iszonyatosan drágán: „nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg... hanem drága véren,... Krisztusnak a vérén” (1Pt. 1.18-19). Jézus a vérén vásárolt meg, váltott ki a gonosz hatalmából. Földi életét adta a mi életünkért, ezért joga van hozzánk. Joggal mondja az Írás: Ti a Krisztuséi vagytok. Sőt más helyen még nyomatékosabban fejti ki ugyanezt: nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg. (vö. 1Kor. 6.19-20).

De mindettől még csak jog szerint vagyunk a Krisztuséi. Mert ő bár „váltságul adta önmagát mindenkiért” (1Tim. 2.6), s így joga van mindenkire, de ettől még ténylegesen nem lett mindenki az övé. *Kicsit olyan ez, mintha valaki megvett volna egy szép lakást, de valami oknál fogva mégse tudna birtokon belül kerülni. Bár minden joga meg lenne hozzá, de valami megakadályozná jogainak a gyakorlásába. Bár a lakás az övé, de nem adják át neki a kulcsát.* A mi szívünk kulcsa a mi kezünkben van. Szívünk, életünk, teljes valónk, személyiségünk, testünk és lelkünk, Jézust illeti meg. Mindenestül Krisztuséi vagytok. De hogy kinyitjuk-e szívünket, megnyitjuk-e életünket Jézus előtt, ez rajtunk áll. Mert „de jure”, azaz jog szerint minden ember a Krisztusé. De „de facto”, azaz ténylegesen csak az, aki engedi, hogy Jézus birtokon belül kerüljön. Csak az lesz ténylegesen a Jézusé, aki engedi, hogy Jézus elfoglalja életében a neki járó királyi széket. A többiek, noha jog szerint Jézust illetnék, mégse lesznek a Krisztuséi. Mert Jézus természetével nem fér össze, mindenhatóságát felhasználva, erőszakkal érvényesítse felettünk a tulajdon jogát. Ő nem fog megbilincselve magával rángatni rabláncon a mennyországba. Vele csak azok mehetnek, akik örülnek szabadításának. Csak azok, akik szabadon követik őt. Mert Jézus nem fogcsikorgató rabszolgákat gyűjt, hanem szerető szívű testvéreket. Ezért – bár joga lenne mindenkire – csak **azok a Krisztuséi, akik átadják magukat neki,** akik szeretik őt. Ettől persze ezek az emberek nem lesznek sem angyalokká, sem tökéletesekké. A korinthusi gyülekezet tagjai, akik először olvashatták Pálnak e sorait, éppen nem voltak tökéletesek. Egymással veszekedtek, Pál apostolságát megkérdőjelezték, s némelyikük nyilvánvaló bűnből élt, a többiek meg ezt elviselték. Az apostol mégis nekik írja: ti a Krisztuséi vagytok. – Persze ez a kijelentés hordozza magában azt a figyelmeztetést is, hogy meg kéne próbálnotok ehhez méltón viselkedni. De ha átadtátok magatokat, akkor már most is a Krisztuséi vagytok, s ez nem csekély vigasztalást és nem kevés áldást jelent az ember életére nézve.

Mert Jézus, ha birtokba veheti szívünket, akkor megszabadít minket a gonosz hatalmából, ami azt jelenti, hogy lerontja életünkben a gonosz munkáit (1Jn; 3:8), megtisztít minket a bűntől (1Jn; 1:7), és kiszabadít minket a halálból és a halálfélelemből (Zsid; 2:14-15). Lerontja életünkben a gonosz munkáit. Lerontja az önzés, sértettség és harag kerítéseit, melyet a gonosz húzott fel nagy múgonddal az emberek közé. Lerontja a hűtlenségre való hajlamot és a féltékenységet, melyet azért épít a gonosz, hogy a házastársakat elválassa egymástól. Lerontja a hitetlenség

okoskodásának bástyáit, hogy a gonosz ne akadályozhasson minket az Istenhez vezető utunkon. Jézus elrontja az ördög összes aknáját, melyeket lelkünk megbetegítésére helyezett oda életutunkra. Jézus segít, hogy kikerüljünk ezeket. Minket pedig megtisztít a bűntől, azaz segít, hogy az elkövetett bűnök ne maradjanak mérgezni a szívünkben, hanem megkaphassuk a bocsánatot, és segít, hogy elhagyjuk a bűnös szokásokat. Segít, hogy Lelkével betöltekezve szentebbül és boldogabban éljünk (Tit; 2:14). Mert Jézussal lehetséges ez. Mert ő Lelkével belülről el kezd formálni, el kezd újjá teremteni minket. S olyan dolgokon kapjuk magunkat, amikről azt gondoltuk, hogy mi erre sose leszünk képesek. „Hogy annak a gazembernek megbocsássak?” vagy „Hogy azzal leüljek egy asztalhoz? – Soha!” vagy „Én az alkohollal már nem tudok szakítani.” vagy „Ezt a házasságot már nem lehet helyre hozni.” vagy „Még én kérjek bocsánatot?!” vagy „Hogy én egyszer templomban fogok ülni, s még jól is fogom magam ott érezni?!” – és sorolhatnánk, hogy mi mindent nem néztünk ki magunkból. S nem ok nélkül, hanem azért mert csakugyan képtelenek voltunk a jóra. De Jézus Lelkével belülről átformál, s amihez kevés volt a törvény parancsa, amihez kevés volt a józan belátás és akaraterő, ahhoz elegendő a bennünk munkáló Jézus ereje azokban, akik csakugyan a Jézuséi. S így élni Jézus segítségével jó! Sőt: nagyon JÓ! Mert ha Jézus átformál, jobb lesz a házasság, őszintébb lesz a barátság, rendezettebb a család, örömetelibb a munka, elviselhetőbb a fájdalom (Rm; 8:28), és a félelmektől szabadabb az élet. Mert ígéretünk van rá, hogy ő minket megőriz, még nem csak ezen a földön, de a halálon túl is, ahol nekünk örökéletet ajándékozik (Jn; 6:39. és 2Tessz; 3:3). Hát ilyen áldásokat kapnak azok, akik csakugyan a Krisztuséi.

Ti a Krisztuséi vagytok – mondja az ige. Ti pedig válaszoljatok most magatokban erre: Ti a Krisztuséi vagytok? Remélem, sokan tudunk erre a kérdésre őszinte igennel felelni. De ha valaki még bizonytalan ebben, ne csüggedjen, hisz Jézus érte is meghalt. Tulajdon szerint az is a Krisztusé, aki még nem teljesen adta át magát Neki. Ne csüggedj, Jézus téged is elfogad, csak add át magad teljesen, s megtapasztalhatod te is, amit már oly sokan tudunk, hogy milyen boldogság és vigasztalás Jézus tulajdonaként élni. Ámen.

1. Keressétek ki a Bibliából, és olvassátok el a hivatkozott igéket!
2. Gondoljátok végig az igék és az igemagyarázat segítségével, hogy mire alapítva mondja az ige, hogy ti a Krisztuséi vagytok?
  - a) Mennyire csábító számodra a „magad ura lét”? Nehéz elfogadnod, hogy másnak, konkrétan Krisztusnak a tulajdona légy?
  - b) Éltél át olyan helyzetet, melyben nagyon elveszettnek érezted magad? Mesélj!
  - c) Ha még nem beszéltetek erről a körben: Hogyan lettél a Krisztusé? Mi segíti, mi nehezíti, hogy az övé legyél?
  - d) Számodra megnyugtató az, amikor a földi életed végére gondolsz, hogy a Krisztusé vagy? S milyen más helyzetekben jelentett/jelenthet ez számodra valós vigasztalást?
  - e) Mí mindenben változtatott meg úgy Krisztus, hogy magad is meglepődsz rajta?
  - f) Jézussal élni nagyon jó. Neked milyen bizonyágod van erről?